

tykke kan give den mindreaarige, naar han er over 18 Aar, Tilladelse til at udøve Næring eller anden Virksomhed.

Der bliver nu efter Lovforslaget slet ingen Afvigelser fra Regelen om Myndigheds Opnaaelse; Enker og fraskilte eller fraseparerede Hustruer bliver ligesom andre først myndige, naar de er fyldt 21 Aar. Disse Bestemmelser synes i det store og hele at være formaalstjenlige og praktiske, og jeg kan derfor give dem min Tilslutning.

Kapitel III handler om Forældremyndighed og indeholder paa en enkelt Undtagelse nær de samme Bestemmelser, som fandtes i det tidligere her paa Rigsdagen behandlede Forslag til Lov om Ægteskab. Under denne Behandling blev Spørgsmaalet om Forældremyndighed betraget som et af de allervigtigste Punkter i Lovforslaget, og med Rette. Den gældende Lov, hvorefter det er Manden alene, der udøver Forældremyndighed over Ægteparrets fælles Børn, er af mange Kvinder følt som en stor Ydmygelse, og et saadant Forhold har ogsaa været saarende for den almindelige Retsbevidsthed. Naar Manden kan have Ret til at tage Børnene fra Hjemmet og anbringe dem paa et for Moderen ukendt Sted, saa at hun ikke kan komme i Forbindelse med dem, er det en dyb Krænkelse af en Moders Følelser.

Lovforslagets Bestemmelse om, at Forældremyndigheden tilkommer Forældrene i Forening, hilser jeg derfor med den største Glæde. Jeg anser en saadan Bestemmelse for nødvendig ikke alene for at værg Moderen imod Overgreb fra Mandens Side, men ogsaa for at yde Retfærdighed imod den gifte Kvinde og derigennem Anerkendelse af den Betydning, hendes Gerning som Hustru og Moder har for hele Samfundet. Moderens Arbejde med Opdragelse af Børnene kan fra Samfundets Side ikke vurderes højt nok, og det er ikke mindst Kvinderne i de smaa Hjem, der fortjener Samfundets Taknemmelighed. I Hjem, hvor Armoden ofte er til Huse, og hvor der skal kæmpes haardt for at holde Hjemmet oppe, der har Moderens Arbejde ofte vakt min dybeste Beundring. Naar der selv i saadanne Hjem opdrages en Slægt, der bliver gode og dygtige Samfundsborgere, er det oftest Mødrene, der har den største Ære deraf.

Jeg er glad ved, at den højtærede Justitsminister har haft samme Betænkelse som Kommissionen ved at bibeholde den tidligere Bestemmelse i Ægteskabslovforslaget om, at Forældre, der er uenige om Udøvelsen af deres Forældremyndighed, kan indbringe Sagen for Overøvrighedens

Afgørelse. Denne Bestemmelse: at lægge Forældremyndigheden i tredje Mands Haand vakte med Rette Modstand fra flere Sider, og jeg tror, at denne Bestemmelser Bortfalden vil lette Lovforslagets Gang gennem Rigsdagen.

Medens Lovforslaget saaledes har stillet Manden og Hustruen paa lige Fod med Hensyn til Forældremyndigheden, har det bibeholdt den nugældende Ordning, at for Ægtebarn er Faderen født Værg. Dette beklager jeg, thi jeg kunde have ønsket, at man havde gjort Skridtet fuldt ud og stillet Mand og Hustru paa lige Fod i alle Henseender med Hensyn til Børnene. Efter Forslaget bliver Moderen kun født Værg i det Tilfælde, at Faderen dør eller er ude af Stand til at udøve Værgemaal, enten fordi det er blevet frataget ham, eller fordi han ikke er myndig. Jeg kan ikke anse dette for retfærdigt overfor Mødrene, og jeg stiller mig tvivlende overfor Nødvendigheden deraf. At denne Bestemmelse kan skabe Komplikationer mellem Ægtefællerne, anser jeg for givet. I Bemærkningerne udtaler Kommissionen, at der kunde være Spørgsmaal om at lade Forældrene udøve Værgemaal i Forening ligesom Forældremyndigheden, men at dette maa anses for u hensigtsmæssigt af Hensyn til, at Værgen skal optræde i retlige Forhold, og dette vilde besværliggøres, hvis der altid skulde optræde to Personer i Forening. Kommissionen siger ellersaa ikke, at en saadan Ordning er umulig, men hvor store Vanskeligheder den vil volde, anser jeg mig ikke for kompetent til at dømme om. Hvis det er muligt at gennemføre en saadan Bestemmelse i Praksis, vil jeg hilse det med Glæde; der vil i saa Fald være skabt fuld Ligestilling for Forældrene med Hensyn til Børnene, og et saadant Resultat tror jeg vilde vække Tilfredshed ude i Befolkningen.

I Kapitlet om Forældremyndighed er der et Par Bestemmelser, som jeg vil tillade mig at omtale lidt nærmere. Der staar saaledes i § 19: „Der skal gives Barnet en saadan Opdragelse og Uddannelse, som stemmer med Forældrenes og Barnets Stilling og Vilkaar. Ved Uddannelsen skal der saa vidt muligt tages Hensyn til Barnets Anlæg og Ønsker“. Dette er jo meget rigtigt, og saaledes handler vel ogsaa de fleste — det er, hvad jeg nærmest vil kalde gode Leveregler for Forældre; men jeg er ikke sikker paa, at det er heldigt at lovfæste en saadan Bestemmelse. Det bliver jo Forældrene selv, der bestemmer, om de vil følge Lovens Bud eller ikke, og det er jo da heller ikke Meningen at give Barnet Ret til at klage over sine Forældre. Jeg tror, som sagt, at man skal